

จากใจครูไม่ใหญ่

...แต่เดิมนั้น ที่คิดตั้งโรงเรียนอนุบาลฝัน
ในฝันวิทยา ก็เพราะเห็นว่า ตัวเองอายุเยอะแล้ว
เวลาข้างหน้าก็เหลือน้อยเต็มที มีความรู้อะไรก็อยากจะ
มาแบ่งปันให้กับลูก ๆ ทุกคน ทั้งความรู้ที่ได้ศึกษา
เรียนรู้มาจากพระไตรปิฎกบ้าง จากคุณยายอาจารย์*
บ้าง โดยเฉพาะที่สำคัญที่สุด คือ จากวิชาธรรมกาย
ที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ พระมงคลเทพมุนี
(สด จนฺทสโร) พระผู้ปราบมารที่ท่านได้ถ่ายทอด
ผ่านคุณยายอาจารย์

อีกประการ คือ ต้องการที่จะตอบแทนลูก ๆ
ทุกคน ที่ได้ให้ข้าว ให้น้ำ ให้อาหารเป็นกำลังแก่
ครูไม่ใหญ่ และแก่ลูกพระลูกเณรทั้งหลาย ทำให้มี
เรี่ยวมีแรงในการศึกษาธรรมวินัยของพระสัมมา-
สัมพุทธเจ้า

*คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ชนนกยุง
(ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย)

อีกเหตุผลหนึ่ง คือ ช่วงนี้คนยังเข้าใจพระพุทธศาสนาคลาดเคลื่อนกันไปเยอะ โดยเฉพาะหลักสำคัญเกี่ยวกับเรื่องกฎแห่งกรรม ซึ่งไม่ค่อยนำมาพูดกัน จนกระทั่งเป็นเหตุทำให้เกิดความรู้สึกคลางแคลงเกี่ยวกับเรื่องกฎแห่งกรรม หรือกฎแห่งการกระทำ ทั้งทางกาย วาจา ใจ ซึ่งเป็นกฎของเหตุและผล คือ ประกอบเหตุอย่างนี้ จะต้องมีผลอย่างนั้น มีผลในปัจจุบันอย่างนี้ ก็เพราะได้ประกอบเหตุในอดีตอย่างนั้น

ความเชื่อหรือความเข้าใจในสิ่งเหล่านี้ได้ลดลงไปเรื่อยๆ เพราะว่าเหตุผลบางอย่างไม่ปรากฏทันตา หรือเหตุผลบางอย่างที่ปรากฏอยู่ในปรโลกก็ไม่อาจที่จะไปรู้ไปเห็นกันได้ เพราะว่าไม่ให้โอกาสตัวเองในการศึกษาเรียนรู้ แต่ถ้าให้โอกาสตัวเอง ทุกคนก็สามารถเรียนรู้ได้ ยกเว้นคนบ้า คนตายเท่านั้น

ด้วยแรงบันดาลใจหลายๆ อย่างดังกล่าว จึงทำให้เปิดโรงเรียนนี้ขึ้นมา อีกทั้งก็มีความสุขทุกครั้งที่ได้มาทำหน้าที่เป็นครูไม่ใหญ่ ได้มาถ่ายทอด

ความรู้ตรงนี้ ทั้ง ๆ ที่แต่เดิมที่เข้าวัดปฏิบัติธรรมกับ
คุณยายอาจารย์ ท่านมุ่งในการปฏิบัติธรรมเป็นหลัก

โดยอธยาศัยส่วนตัวของครูไม่ใหญ่นั้น จะตรง
ข้ามกับภาพที่เห็นในโรงเรียน คือ จะชอบเจียบ ๆ
ชอบอยู่ตามลำพัง คุณยายอาจารย์ท่านก็มีอธยาศัย
เช่นนี้เหมือนกัน คือ มักน้อย สันโดษ ไม่คลุกคลีด้วย
หมู่คณะ ยินดีปัจจัยตามมีตามได้ ท่านก็พร่ำสอน
อย่างนี้เรื่อยมา และได้ปฏิบัติตามโอวาทของท่าน
เป็นเวลากว่า ๓๐ ปี คือ จะชอบอยู่ตามลำพัง อย่าง
มากก็เจอในช่วงวันอาทิตย์ต้นเดือนกับวันอาทิตย์
ธรรมดา ที่ออกมาชวณลูก ๆ ทั้งหลายปฏิบัติธรรม
เป็นหลัก ส่วนใหญ่ก็จะชวณหมู่คณะส่วนหนึ่งไป
ปฏิบัติธรรมบนดอยสุเทพ-ปุย เพราะว่าอากาศดี
และวิเวก มีป่า มีเขา อธยาศัยชอบอย่างนั้นมาก ถ้า
จะให้เลือก ก็อยากจะกลับไปมีชีวิตเจียบ ๆ อย่างนั้น

แต่ว่าเมื่อกาลเวลาผ่านไป จนกระทั่งอายุ
เยอะแล้ว ก็คิดอย่างที่ได้เล่าให้ฟังข้างต้น จึงได้เริ่ม
ฝึกหัดสอน เป็นการฝึกหัดเทศน์สอนจริง ๆ แต่จะ

ให้เทศน์แบบพระผู้ที่มีความชำนาญ เป็นบัณฑิตนักปราชญ์ในทางพระพุทธศาสนาก็ทำไม่ได้ เพราะว่าภูมิรัฐภูมิธรรมก็จบแค่นักธรรมตรี แม้จะอ่านพระไตรปิฎกตั้งแต่ตอนที่ยังเป็นนักเรียน ยังไม่เข้ามหาวิทยาลัย มั่นก็ ๔๐ กว่าปีผ่านมาแล้ว แต่เวลาส่วนใหญ่จะใช้อยู่กับการปฏิบัติธรรม เพราะฉะนั้นจึงไม่กล้าเปิดเป็นโรงเรียนมัธยม เป็นวิทยาลัย หรือมหาวิทยาลัยต่าง ๆ เหล่านั้น เอาแค่ว่า เป็นโรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา เพื่อจะได้ง่ายต่อการสอน การแนะนำ การพูด การคุย เพราะไปสังเกตโรงเรียนอนุบาลทั่ว ๆ ไป เขาก็ง่าย ๆ เพราะนักเรียนอนุบาลก็คือเด็ก มีเพลง มีภาพ มีพูด ซึ่งคุณครูท่านก็ไปยืนอยู่หน้าชั้น ดูนักเรียนบ้าง ชมกันบ้าง ก็ว่ากันไป ชอบอย่างนี้ จึงได้เปิดเป็นโรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา

ก็เป็นบุญที่ว่า ตั้งแต่เปิดโรงเรียนมา พลลาดพลั้งอะไรไป ก็ยังไม่ได้รับการติติงจากนักปราชญ์ในทางพระพุทธศาสนาเลย ก็ยิ่งทำให้มีกำลังใจฝึกสอนกันต่อไป แม้กระทั่งปัจจุบันนี้ ก็ยังฝึกสอนอยู่ และจะฝึกกันต่อไป

แม้อยู่มีอะไรขลุ่ยๆ ชลัๆ กันอยู่ แต่ก็ได้กำลังใจจากนักเรียนอนุบาลผืนในผืนวิทยาที่คอยส่งยิ้มผ่านทางหน้าต่างบ้าง ในโรงเรียนบ้าง คอยเป็นกองเชียร์ ทำให้มีเรี่ยวแรงที่จะพัฒนาปรับปรุงการสอนเพิ่มขึ้น จากเริ่มต้นฟังทางโทรศัพท์ก็พัฒนามาเป็นอินเทอร์เน็ต จนเปลี่ยนมาเป็นจานดาวธรรม จากภาพแห้ง ๆ ก็เริ่มมีภาพเคลื่อนไหว และนำเรื่องราวที่ผืนเป็นตุเป็นตะมาเล่าให้ฟัง ตั้งใจจะให้ฟังเป็นนิยายปรัมปรา แต่ว่าเป็นนิยายที่มีคติธรรม

ได้รับความร่วมมือจากเจ้าของ Case Study ที่ได้กรุณาเล่าเรื่องราวชีวิตของตัวเองมาเป็นธรรมทานแก่เพื่อนนักเรียน ก็ได้สอนกันมาอย่างนี้ อยากใช้คำว่า พูดคุยกันมากกว่า เพราะว่าเป็นนักเรียนมีอยู่ชั้นเดียว แล้วก็ทุกเพศ ทุกวัย และมีศาสนิกอื่นๆ ทั้งนอกจากมาเป็นนักเรียน มาฟังธรรมยังมาปฏิบัติธรรมแล้วก็เข้าถึงธรรม และมาสร้างมหากาพย์ร่วมกัน โดยลืมนั้นไปชั่วขณะว่า แต่เดิมนั้น ตนเองเริ่มต้นชีวิตจากคำสอนใด และได้มาศึกษาความรู้สากลกันอย่างไรเรื่อยมา

จาก Case Study ที่ผ่านมา กับเรื่องราวต่าง ๆ ซึ่งทยอยเล่ากันไป ก็ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในชีวิตของนักเรียน บ้างก็เปลี่ยนแปลงอย่างยิ่งใหญ่ บ้างก็ค่อย ๆ เปลี่ยนแปลง และเสียงเหล่านี้สะท้อนกลับมาที่ครูไม่ใหญ่ ทำให้มีความปลื้มปิติยินดีกับการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นของนักเรียน อนุบาลฝันในฝันวิทยาทั่วโลก

จากเดิมที่เคยติดเหล้าติดบุหรี่ก็เลิก เคยติดการพนันก็เลิก เคยประกอบมิจฉาอาชีพะโดยไม่รู้วามันเป็นสิ่งที่จะทำให้ไปอบาย ก็เลิกได้ ที่ชี้เกี่ยจนั่งธรรมะก็ขยันนั่ง จากครอบครัวอบอ้าวก็เป็นครอบครัวอบอุ่น ลูก ๆ อยู่ในโอวาท เป็นเด็กเก่งและดี ที่ไม่เคยรู้จักการทำบุญก็เริ่มทำบุญ ที่ทำบุญตามอารมณ์ก็เปลี่ยนมาเป็นทำบุญสม่ำเสมอ ที่ทำตามกำลังก็ทำเต็มกำลัง

การเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่เหล่านี้ คือสิ่งที่ทำให้ครูไม่ใหญ่ชื่นใจมาก ๆ และทำให้มีเรี่ยวมีแรงสอนกันต่อไป...

๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๘